

Sygn. akt I C 3129/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2017r.

sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w W. (KRS (...))

przeciwko pozwanemu J. J. (PESEL (...))

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 3129/16

UZASADNIENIE

W dniu 4 sierpnia 2016r. powód (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w W. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanego J. J. kwoty 395,40zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot 353,15zł i 42,25zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną, powołując się w tym zakresie na przelew uprawnień oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy o świadczenie usług telewizji łączącej poprzednika prawnego powoda z pozwanym.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 26 września 2016r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1334068/16 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Pozwany skutecznie złożył sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwany zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwany podniósł, iż nadal jest abonentem Cyfrowego P., że w sposób właściwy wykonuje postanowienia umowy, w szczególności poprzez zapłatę abonamentu oraz pomimo, że pierwotnie dokonał wypowiedzenia umowy, to skutecznie odstąpił od tego oświadczenia i nadal korzysta z oferty telewizyjnej przy użyciu sprzętu do odbioru sygnału telewizji.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Poprzednik prawny powoda (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w (...) S.A. z/s w W. jest przedsiębiorcą świadczącym m.in. usługi dostępu do telewizji.

W dniu 2 grudnia 2010r. pozwany J. J. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o świadczenie usług dostępu do telewizji nr (...).

Kontrakt miał charakter terminowy. Umowa została zawarta na okres podstawowy obejmująca 29 miesięcznych okresów rozliczeniowych.

Warunki umowy (część B) stanowiące integralną część umowy określały m.in. sposób i terminy wypowiedzenia umowy.

Poprzednik prawny powoda w ramach istniejącego kontraktu oddał pozwanemu do używania kartę dekodującą nr (...) oraz dekoder.

W dniu 29 maja 2014r. pozwany złożył poprzednikowi prawnemu powoda oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, gdzie podał, że dokonuje zapłaty abonamentu do dnia 31 sierpnia 2014r. w łącznej wysokości 119,20zł. W związku z tym zachowaniem pozwanego poprzednik prawny powoda skierował do pozwanego w dniu 5 czerwca 2014r. pisemną informację, że zgodnie z zapisami kontraktu czas jego trwania biegnie do dnia 2 listopada 2014r. oraz o skutkach finansowych jego działania, a ponadto zwrócił się o przedstawienie stanowiska pozwanego co do dalszego trwania wiążącej strony umowy i to w terminie 14 dni. W odpowiedzi na wezwanie pozwany w dniu 11 czerwca 2014r. oświadczył, iż zobowiązuje się do korzystania ze świadczonych usług do dnia 2 listopada 2014r. Pozwany wskazał również, iż oczekuje, że kwota miesięcznego zobowiązania będzie wynosić 39,90zł. W dalszej korespondencji poprzednik prawny powoda podał, iż do czasu zakończenia trwania umowy nie jest możliwe zmniejszenie wysokości obciążenia i uznał, że pozwany wypowiedział umowę.

W dniu 2 października 2014r. pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda kolejną umowę abonencką nr (...) -695-681-742. Pozwany uiszcza opłaty abonamentowe z tego kontraktu.

W dniu 13 listopada 2014r. poprzednik prawny powoda wystawił w stosunku do pozwanego dokument noty obciążeniowej NR (...) na kwotę 353,15zł wskazując, iż jest to kara za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym (...).

W dniu 14 grudnia 2015r. powód (...) Sp. z o.o. S.K.A. z/s w W. zawarł z (...) S.A. z/s w W. umowę sprzedaży wierzytelności. W wyniku przelewu powód nabył wierzytelność (...) S.A. z/s w W. w stosunku do pozwanego J. J. z tytułu noty obciążeniowej nr (...) w wysokości 353,15zł.

(umowa k. 21-23, 119-126, nota obciążeniowa k. 24, 94, umowa przelewu wierzytelności k. 25-29, zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności k. 30-31, oświadczenie k. 77-79, 81-83, pismo k. 80, 84, 95, 96, 97-98, 99, 100-119, regulamin świadczenia usług k. 85-88, dowody wpłat k. 127)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Strony wiązała ważna i skuteczna umowy o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 kc z zw. z art. 734 i n. kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowe istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Poprzednik prawny powoda w sposób właściwy umożliwił pozwanemu korzystanie przy użyciu jego infrastruktury z usług telewizji, natomiast pozwany w sposób należyty wykonał zobowiązanie zachowując się zgodnie z treścią umowy poprzez kontynuowanie uiszczania opłat abonamentowych wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego.

W warunkach przedmiotowej sprawy nie można uznać, iż pozwany dokonał wypowiedzenia kontraktu przed okresem jego zakończenia i wbrew treści postanowień umowy, w szczególności w opozycji do brzmienia pkt 7 (...) oraz pkt 11 części B umowy z dnia 2 grudnia 2010r. nr (...) (k. 22).

Przy dokonywaniu wykładni oświadczeń woli należy uwzględnić nie tylko reguły interpretacyjne wynikające z art. 65 kc, ale także treść przepisów normujących konkretny typ umowy.

O kwalifikacji prawnej danego stosunku i skutkach z niego wynikających decydują jego elementy przedmiotowo istotne.

Proces interpretacji oświadczeń woli w celu określenia ich skutków powinien uwzględniać zamiar i cel tej czynności. Dla ustalenia rzeczywistej woli stron znaczenie mogą mieć również sposób wykonania zobowiązania i inne zachowania stron umowy po jej zawarciu lub ustaniu.

Oceniając zachowania stron kontraktu, w szczególności pozwanego w datach 29 maja 2014r. i 11 czerwca 2014r. (k. 77-79, 81-83) niewątpliwym jest, że nie uległ wcześniejszemu rozwiązaniu stosunek prawny łączący strony wynikający z umowy z dnia 2 grudnia 2010r., a zachowanie poprzednika prawnego powoda polegające na stwierdzeniu, iż do tego doszło należy uznać za arbitralne, bezpodstawne i niezasadne (k. 84).

Zachowania poprzednika prawnego powoda i pozwanego wskazują jednoznacznie, że w rzeczywistości umowa ta nie wygasła definitywnie i trwała w niezmienionej płaszczyźnie podmiotowej, przedmiotowej i treściowej. Brak dowodu, iż poprzednik prawny powoda zaprzestał świadczenia na rzecz pozwanego usług z tego kontraktu i odmawiał przyjęcia od pozwanego świadczeń abonamentowych pozwalają na wnioskowanie w okolicznościach sprawy o istnieniu woli trwania umowy po obu stronach kontraktu.

Niezależnie od powyższego zdaniem Sądu przyznana pozwanemu w umowie ulga stanowi de facto obowiązek zapłaty kary umownej, który może być powiązany wyłącznie z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania niepieniężnego, co wynika z brzmienia art. 483 § 1 kc. Stosownie do treści tego przepisu, można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). W ocenie Sądu, przy zastosowaniu art. 483 § 1 kc bierze się pod uwagę charakter prawny tych zobowiązań (pieniężne, niepieniężne), które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe). W niniejszej sprawie, podstawowym obowiązkiem pozwanego (i tym właśnie, z którego naruszenia powód wywodzi obowiązek zapłaty kary umownej) był obowiązek zapłaty za usługi telewizji. Nie ulega wątpliwości, że obowiązek ten ma charakter pieniężny. Wobec tego, zastrzeżenie kary umownej za jego naruszenie

pozostaje w sprzeczności z art. 483 § 1 kc. Odpowiednie postanowienia umowy, regulaminu i oferty promocyjnej są zatem nieważne, jako sprzeczne z ustawą (art. 58 § 1 i § 3 kc).

Konkludując nie ma podstaw do przyjmowania, że wspomniana kara umowna została zastrzeżona na wypadek niewykonania świadczenia niepieniężnego.

Ponadto w ocenie Sądu ukształtowane w treści umowy terminy i sposób zakończenia umowy abonenckiej stanowią „rażące naruszenie interesów konsumenta” w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc, co oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na niekorzyść partnera konsumenta w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści takiego stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku – por. wyrok SN z dnia 13 lipca 2005r. w sprawie o sygn. akt I CK 832/04, opubl. L..

Z tych wszystkich względów należy stwierdzić, iż zachowanie pozwanego nie spowodowało jego odpowiedzialności kontraktowej i obowiązku naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Pozwany nie uchybił swoim obowiązkom wynikającym z zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.